

dende den er. Uanset hvor meget man snakker udenom, ændrer det her ikke ved, at der ikke kommer flere boliger. Man kan godt have alle mulige drømme om, at det, at der har været en forældrekøbsordning, har været med til, at der er blevet bygget boliger i Danmark.

Kl. 17.10

Hvis man kigger ud af vinduerne og kan se forbi de mange tusinde mennesker, der står ude på Slotspladsen, vil man finde ud af, at det byggeri af boliger, der f.eks. har været her i København, på trods af forældrekøbsordningen langt fra har været i nærheden af at kunne dække den efterspørgsel, der er. Så på det her område har markedskræfterne – forældrekøbsordning eller ej – i hvert fald slet ikke været tilstrækkelige til at få løst det problem og sørge for, at der er boliger nok.

Det her forslag kunne i al beskedenhed være et lille bidrag til at få bygget nogle flere boliger der, hvor der er behov for dem, i stedet for blot at flytte rundt på dem, der er, og i stedet for blot at give de velstillede nogle fordele, som må betales af de folk, som har mindre indkomster.

Men jeg kan love, at SF vil fortsætte arbejdet for at få fjernet skattebegunstigelsen ved forældrekøb, ikke at få fjernet forældrekøbene, men få fjernet skattebegunstigelsen, sådan at vi kan bruge de penge til mere fornuftige formål end at give støtte til den mest velstillede tredjedel af befolkningen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 113:

Forslag til folketingsbeslutning om at udvide beskyttelsestilbuddet for kvinder, der har været ofre for menneskehandel.

Af Kirsten Brosbøl (S), Lone Dybkjær (RV), Anne Grete Holmsgaard (SF) og Line Barfod (EL) m.fl.

(Fremsat 4/4 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Lad mig starte med at sige noget, som jeg ikke tror vi kan være uenige om, nemlig at menneskehandel er forfærdelig, at det er grusomt, og at det er helt uacceptabelt. Det er også afgørende for regeringen at bekæmpe både den organiserede kriminalitet, der står bag menneskehandelen, og de mange problemer, som menneskehandel skaber.

Regeringen har med sin handlingsplan til bekæmpelse af kvindehandel fra december 2002 bl.a. sat fokus på ofrene for kvindehandel. Udmøntningen af handlingsplanen har ført til en helhedsorienteret og målrettet indsats på flere niveauer.

Særlig under mit område kan det nævnes, at der på baggrund af handlingsplanen er etableret en særlig praksis for Udlændingestyrelsens fastsættelse af udrejsefrist i sager om ud- og afvisning af udlændinge, der må antages at være ofre for menneskehandel.

I modsætning til almindelige udvisnings- og afvisningssager, hvor udrejsefristen normalt fastsættes til straks, fastsættes udrejsefristen i sådanne sager efter anmodning til 15 dage, med henblik på at udlændingen kan få den nødvendige støtte, inden den pågældende skal tilbage til sit hjemland.

I særlige tilfælde kan udrejsefristen fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis der konkret er behov for det f.eks. af lægelige grunde, eller med henblik på at offeret kan vidne mod bagmænd i en straffesag.

Samtidig har udlændingemyndighederne arbejdet på at lette samarbejdet mellem de involverede parter i handlingsplanen til bekæmpelse af kvindehandel.

Det er aftalt med Reden – Stop Kvindehandel, at Reden efter konkret behov via e-mail kan rette henvendelse til en fast kontaktperson i Udlændingestyrelsen med anmodning om yderligere udsættelse af udrejsefristen. Reden – Stop Kvindehandel har oplyst, at Reden siden oktober 2003 på vegne af 9 ud af 41 kvinder har anmodet om forlængelse af udrejsefristen ud over de 15 dage. Jeg må således konstatere, at der ikke i særlig mange sager er anmodet om en længere restitutionsperiode.

Jeg er dog enig i, at det kan overvejes, om den gældende praksis med 15 dages udrejsefrist kan ændres, så ofrene efter anmodning normalt får en lidt længere restitutionsperiode, inden de skal rejse hjem. Ofrene bør dog ikke automatisk have en restitutionsperiode på 3 måneder, som det er foreslået i beslutningsforslaget.

Der er tale om, at kvinderne i en kortere periode skal kunne opholde sig i sikre omgivelser med adgang til social, medicinsk og psykologisk støtte, og at kvinderne skal hjælpes til en sikker modtagelse i hjemlandet. Formålet er således, at kvinderne skal rustes bedre til at kunne vende tilbage til deres hjemlande og slippe ud af kvindehandelen. Restitutionsperioden skal således tilgodese kvinderne.

Kl. 17.15

Der er dog også mulighed for, at kvinderne i perioden kan samarbejde med politiet i forbindelse med efterforskning og retsforfølgelse af bagmændene. Hensynet til, at kvinderne skal kunne vidne mod bagmænd, kan ellers varetages gennem visuminstituttet.

Jeg kan derfor ikke fuldt ud støtte beslutningsforslaget, men jeg er indstillet på at lave nogle ændringer. Jeg vil faktisk tage initiativ til i næste samling, at ofre for menneskehandel efter anmodning normalt får en udrejsefrist på 30 dage, således at der fortsat er mulighed for yderligere udsættelse af udrejsefristen efter en konkret vurdering. Det er i overensstemmelse med Europarådets konvention om indsats mod menneskehandel, som Danmark er ved at tage skridt til at underskrive, og hermed mener jeg også, at vi har givet en fornuftig første restitutionsperiode.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Ja, det var jo lidt det, vi havde frygtet at ministeren ville sige, nemlig at man udelukkende vil holde sig til det minimum, som konventionen fra Europarådet anbefaler. Det, som mange andre eksperter anbefaler, nemlig EU's ekspert-

gruppe, som jo består af eksperter fra hele Europa, som kender området indgående, er 3 måneder. Det stod i den rapport, som ekspertgruppen afleverede i 2004.

Anerkender ministeren ikke, at der kan være grund til netop at sige, at det er en refleksionsperiode, som giver tid til, at offeret kan komme sig og dermed også får tid til at tænke over, hvordan vedkommende skal gå videre med sit liv, og om der eventuelt skal anlægges en retssag, hvor vedkommende skal vidne? Kan der ikke være god grund til at sige, at 30 dage derfor er for lidt, sådan som mange eksperter og de, der arbejder med problemet i Danmark, netop siger?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er helt bekendt med, at der er en ekspertgruppe, som er kommet med en række anbefalinger, og at gruppen er nedsat i EU-regi. Men i EU-regi er man jo heller ikke gået videre. Anbefalingen er faktisk, at man følger Europarådets konvention med de 30 dage.

Jeg synes omvendt, at med 3 måneder begynder vi at snakke om noget andet, og selv om jeg vil forlænge til de 30 dage, vil det fortsat være sådan, at man kan anmode om en forlængelse ud over de 30 dage. Det bliver der en særlig mulighed for, præcis som der i dag er mulighed for at forlænge ud over de 15 dage, men realiteten er faktisk, at selv med muligheden for at forlænge ud over de 15 dage er det faktisk kun i ret få tilfælde, hvor man har fundet det nødvendigt. Ved at sikre, at der i konkrete tilfælde, hvor det vurderes at være særlig nødvendigt, f.eks. som fru Kirsten Brosbøl nævner i forbindelse med opklaring af en sag osv., vil være mulighed for at forlænge ud over de 30 dage, synes jeg garantien er tilstrækkelig.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Men problemet er jo netop, at vi her taler om en refleksionsperiode. Reflekterede ofre, som er kommet over de traumer og de fysiske og psykiske men, som det giver at være offer for menneskehandel, er langt bedre vidner, og derfor er det jo netop, at eksperterne – også dem, der arbejder med det her i Danmark – vurderer, at 3 måneder er den minimale periode, der skal til for at klarlægge de rent sundhedsmæssige men, som kvinderne har pådraget sig ved at være udsat for misbrug. Derfor vil jeg bare appellere til

ministeren om lige at overveje det endnu en gang og se på de anbefalinger, der rent faktisk ligger fra de mennesker, som har indgående kendskab til området.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vores udgangspunkt er at tilslutte os Europarådets konvention, som anbefaler de 30 dage. Det har vi tænkt os at følge, og som sagt: Hvis der i forbindelse med opklaring af en konkret sag er behov for, at offeret skal blive længere i Danmark, er der altså mulighed for det. Men det afhænger af en konkret vurdering i den enkelte sag.

Kl. 17.20

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Ministeren sagde, at hvis man taler om 3 måneder – jeg citerer nogenlunde korrekt, tror jeg – er det noget andet, man begynder at tale om. Hvad er det for noget andet, man begynder at tale om, fordi man gerne vil give 3 måneder til at få et menneske bragt nogenlunde på fode, til at kunne begynde at tænke sig om, til at kunne finde ud af, hvad vedkommende egentlig kan være behjælpelig med i forbindelse med opklaringsarbejdet, og til, at det menneske kan få sig etableret i sit oprindelige land? Hvad er det for noget andet, ministeren mener?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det, jeg siger, er, at hvis vi gør det til en fast regel med de 3 måneder, begynder det at være en anden form for ophold. Men stadig: Hvis der i den konkrete sag er et konkret behov for den enkelte kvinde til at være i Danmark ud over de 30 dage, er der mulighed for at søge om det. Jeg mener, det er den rigtige balance at lægge i de sager, hvor udgangspunktet egentlig er, at hun ikke har et opholdsgrundlag i Danmark.

I alle andre sager siger vi, at når man ikke har et opholdsgrundlag, skal man sådan set udrejse straks. Men her har vi at gøre med nogle kvinder, som er i en forfærdelig situation, så derfor siger vi ikke, at de skal rejse straks. Regeringen vil gerne forlænge perioden til 30 dage, altså en hel måned, og samtidig sikre, at i konkrete sager kan man forlænge ud over de 30 dage. Det mener vi er den rette balance.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det har jeg forstået at ministeren mener, men jeg kan bare ikke forstå ministeren, når hun siger, at der så er tale om et andet ophold. Hvad er det, der ligger i det? Hvad er det, ministeren antyder med det? Det er dybt, dybt traumatiserede mennesker, vi taler om her, og de vil overhovedet hverken være helt eller halvt helbredt eller noget som helst efter 30 dage. Jeg anerkender, at det er bedre end det, vi har i dag – det skal ministeren ikke have utak for – og jeg skal lade være at kommentere det, vi i øvrigt har.

Men jeg tror altså bare stadig, det er afgørende, at vi virkelig satser på det, så vi får afsløret bagmændene og ikke bliver ved med at se det, vi ser i øjeblikket, nemlig en voksende kvindehandel.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er jeg helt enig i, det er en politimæssig opgave, og politiet og Reden vil også have mulighed for at bede om at få opholdet forlænget i konkrete sager, når det er nødvendigt. Men jeg vil bare pointere, som jeg også gjorde i min indledende tale, at i dag er det faktisk meget få sager, hvor man har bedt om en forlængelse ud over de 15 dage.

Man kan jo altid diskutere tidsgrænser, men i regeringen synes vi, det er fornuftigt, at vi følger det, der nu ligger i Europarådets konvention, så det har vi tænkt os at følge.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det er klart, at 30 dage er bedre end 15 dage, det synes vi naturligvis også, og det er et skridt i den rigtige retning. Men jeg vil egentlig godt vide: På baggrund af hvilken vurdering er det blevet 30 dage? Er det sket på baggrund af en vurdering af, hvor man har den bedste praksis med de bedste resultater i andre lande, eller er det sket på baggrund af en anden vurdering? Hvad er det, der ligger bag valget af 30 dage? Er det f.eks. en undersøgelse af, hvilke lande der har mest succes med at restituere de kvinder, der har været udsat for kvindehandel og er blevet bragt i prostitution, men har hjulpet politiet med at fange bagmændene, eller hvad er det, der ligger til grund for valget af 30 dage og ikke, som vi foreslår, 3 måneder?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er da glad for, at det bliver anerkendt, at det, regeringen har tænkt sig at lave, er en forbedring i forhold til det eksisterende. Når vi lægger os på de 30 dage, er det, fordi det er det, som ligger i den nye konvention fra Europarådet. Det er det, der er udgangspunktet for regeringen. Vi siger, at der er en konvention fra Europarådet, og den vil vi selvfølgelig følge.

Så er jeg nødt til at sige til det, som nu er blevet taget op flere gange, nemlig at perioden skal bruges til at afsløre bagmænd: Jamen hvis det er det, det handler om, er der mulighed for at forlænge ud over de 30 dage for at få opklaret sagerne, og heller ikke i dag er den udvidelse, som jeg foreslår her, jo på nogen måde udelukket. Hvis det konkret handler om opklaring af sager, er der mulighed for at forlænge, men det sker ud fra en konkret vurdering, og det betyder ikke nødvendigvis, at alle har behov for 3 måneder, som forslagsstillerne foreslår.

Kl. 17.25

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne Grete Holmsgaard. Sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg er godt klar over, at der er mulighed for at forlænge på baggrund af en konkret vurdering – nu bliver den jo ikke brugt særlig meget, det har også noget at gøre med, hvad der bliver afsat af ressourcer – men jeg kan forstå, at man har valgt de 30 dage for at leve op til Europarådets konvention.

Jeg vil godt vide: Er der også i ministeriet foretaget en undersøgelse af, hvilke lande der har haft mest succes med at få kvinderne rehabiliteret og med at få fat i de oplysninger, der skal til, for at man rent faktisk også kan få fat i bagmændene, så man får konstruktive resultater ud af det?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er ikke bekendt med konkrete undersøgelser af den karakter, men vil igen bare sige, at det jo er meget individuelle personsager, og derfor synes jeg sådan set også, det er rimeligt, at vi har et system, hvor man siger, at i den konkrete sag laver man en konkret vurdering af behovet for længden af opholdet. Rimeligt automatisk kan

man få de 30 dage, men når det gælder om at afsløre bagmændene, er der efter en konkret vurdering mulighed for det, som spørgeren siger der er behov for.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil også gerne være med til at anerkende, at det er dobbelt så lang tid som den nuværende, regeringen lægger op til, men spørgsmålet er jo netop: Hvad er nok tid, og hvad kan tiden bruges til?

Det er fint med en individuel vurdering, hvis der er tid nok til, at man kan få iværksat nogle ting. Hvis x antal dage er tid nok til, at den pågældende kvinde kan få tænketid nok, refleksionstid nok til at overveje, om hun tør stå mere frem, og har fået tid nok til at få oplysninger nok om, hvilke muligheder der er, og hvor lang tid sagsbehandlingen tager, er det godt nok, men hvad er det, ministeren mener, man bedre kan nå på 30 dage, end man har kunnet på 15 dage? Det handler jo om at kunne nå ind til kvinderne og give dem tryghed, så de tør stå frem. Har man en sagsbehandlingsprocedure, som sikrer, at det kan nås på 30 dage?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Der hersker ikke nogen tvivl om, at man kan nå mere i den dobbelte tid, de 30 dage, end i de 15 dage. Men igen er jeg nødt til at understrege, at det er meget konkrete sager, og jeg synes sådan set, at den bedste sikring, vi kan give, er ved at sige, at når man vurderer den enkelte sag, skal der ses på, hvad der er behov for af lægelige grunde eller i forbindelse med opklaring af en sag, og så kan man anmode om at få tiden forlænget.

Der er jo instanser som Reden, der heldigvis er meget aktive i arbejdet på at hjælpe de kvinder. Når politiet har sager kørende, foretager de en vurdering, og på baggrund af de vurderinger kan de komme med en anmodning. Det er altså en individuel vurdering, der ligger til grund for længden, og at indføre en generel 3-månedersperiode synes jeg vil være for meget, især i betragtning af at der faktisk i meget få sager har været anmodning om at få forlænget ud over de 15 dage, som er det normale i dag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Karen Klint for sidste gang.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Der er ingen af os, der ved, om grunden til, at det kun er et begrænset antal sager, der har været rejst indtil nu, netop er, at der har været så kort tid til at tage stilling, til at blive opdaget, til at blive hentet ind og til at forholde sig til sit liv. Så mener man måske, det er håbløst at turde bede om noget, for man ved jo ikke engang, hvad det er, man skal bede om.

Jeg kan personligt håbe på, at den dobbelte tid gør det, men både de kvinder, politiet og Reden kan jo kun bruge tiden til noget, hvis procedurerne går hurtigt nok i de 30 dage. Ellers vil der jo være behov for noget mere tid. Men når man som resten af Europa går ind for 30 dage, er det så, fordi vi har lige så hurtige sagsprocedurer, som de har i resten af Europa? Hvis vores procedurer ikke er hurtige nok, nytter det jo ikke noget, uanset om det er 30 dage eller 100 dage.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Ja, det kan jeg jo være enig i, men jeg håber da, vi er fremme i skoene. Der er jo mange andre myndigheder, som skal spille med, og de initiativer, som i øvrigt samlet set skal tages på området, kommer jo i højere grad til at blive drøftet under det næste beslutningsforslag. Det er klart, at tingene skal spille fornuftigt sammen, og det har vi alle sammen et ansvar for.

Kl. 17.30

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først kan jeg ikke lade være med at bemærke, at det jo er meget fint at sige, at man bare kan bede om at få forlænget fristen, og at der næsten ikke er nogen sager, hvor det sker. Men politiet har jo ikke særlig mange retningslinjer for, hvad det er, de skal gøre. Vi har ikke kunnet få kopi af nogen retningslinjer, hvor politiet får at vide, hvornår det er, de skal bede om udvidelse af de 15 dage. Og der er jo ikke mange ressourcer afsat til at tage sig af de her sager. Så vidt vi har kunnet få at vide, er det 1 i København, der arbejder med det, samtidig med at man altså kan have 70 til at rende rundt ude på Christiania og tjekke løse hunde og den slags. Så det er ikke så mærkeligt, hvis der ikke kommer flere anmodninger om forlængelse.

Men det, jeg egentlig vil spørge om, er: Tilbage i efteråret vedtog Nordisk Råd jo, at der skulle laves en undersøgelse af, hvor meget opholds-

tiden påvirker muligheden for at opklare menneskehandel og få dømt nogle bagmænd, og efteråret er jo altså efterhånden lang tid siden, så det har man da haft god tid til. Hvorfor har man ikke iværksat en sådan undersøgelse fra bl.a. den danske ministers side?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

I forhold til Nordisk Råd har jeg ikke, havde jeg nær sagt, noget svar heroppe fra talerstolen. Det vil jeg gerne tjekke op på.

Men i forhold til politiet: Jeg vil nødig stå her og tage ansvaret for politiet, for det er ikke mit ansvar, hvordan de prioriterer opgaverne, men jeg vil gerne gøre opmærksom på en ting, vi er blevet opmærksomme på, og det er, at i forhold til de 15 dage, der gælder i dag – og det vil selvfølgelig føre til en parallel i forhold til de 30 dage – har en kvinde, der har fået en dom for f.eks. dokumentfalsk eller andet, i dag ikke den samme mulighed for den her udvidede restitutionsperiode.

Det vil jeg se til bliver ændret, så der ikke er forskel på, om offeret, kvinden, ikke har fået en dom og kan få forlænget sit ophold og ikke skal udrejse straks, eller hun har fået en dom, men stadig væk er offer for kvindehandel, men ikke har de samme muligheder. Det er en ting, som jeg er blevet opmærksom på, og i forbindelse med den her forlængelse vil jeg også sørge for, at de to kvinder bliver stillet lige.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Altså, først må jeg sige, at jeg er noget chokeret over at høre – sådan som jeg forstår ministeren – at ministeren slet ikke er klar over, at Nordisk Råd har vedtaget, at der skal gennemføres en undersøgelse. Så er der jo et eller andet, der er helt galt, når der ligger en vedtagelse, som samtlige partier fra samtlige nordiske lande har været med til at vedtage, om, at der skulle laves en undersøgelse af, hvad opholdstiden betyder, netop med henblik på, at man kunne se på: Hvad skal opholdstiden så være, for at det giver et godt resultat i forhold til at bekæmpe menneskehandel? Jeg synes ikke, det er så betryggende, at ministeren ikke kender til den beslutning. Så er der i hvert fald et eller andet helt galt i kommunikationen.

Det andet er så spørgsmålet om, at ministeren så bare gennemfører de her regler om 30 dage, og som sagt er 30 dage selvfølgelig bedre end 15

dage, men jeg forstår ikke, hvorfor ministeren ikke vil være med til at sikre, at det i hvert fald kommer op på 3 måneder, som er det, man fra andre lande har sagt er nødvendigt.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

I Europarådets regi, hvor der er, så vidt jeg husker, 46 medlemslande, er man blevet enig om en konvention, der siger 30 dage.

Nu er det jo ikke sådan, at vi på det her område alene er afhængige af tiltag i Nordisk Råd. Vi har jo selv lavet en hel handlingsplan på det her område, som jeg tror man vil komme videre omkring under behandlingen af det næste beslutningsforslag. Det er et område, som selvfølgelig optager denne regering, at vi får taget hånd om det her, at vi får bekæmpet den her kvindehandel, for den er selvfølgelig helt urimelig.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til integrationsministeren. Den næste ordfører er fru Anne-Mette Winther Christiansen.

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at menneskehandel er et modbydeligt vilkår, og vi må erkende, at det desværre eksisterer også i Danmark. Det beslutningsforslag her omhandler så en udvidelse af beskyttelsestilbuddet for kvinder, som har været ofre for kvindehandel, og i forslaget står der, at man fra forslagsstillernes side ønsker en udvidelse af refleksionsperioden fra 15 dage til 3 måneder.

Ja, refleksionsperioden er bl.a. noget af det, som skal evalueres, og ja, det ville da være interessant at kigge på, om ikke vi med kritiske øjne kunne nå frem til, at en udvidelse kunne være en fordel, og som ministeren lige har sagt, kommer der et forslag i næste samling fra ministeren om, at det skal være en forlængelse fra 15 dage til 30.

Kl. 17.35

Vi må huske på, at disse kvinder stadig har en mulighed for få forlænget deres ophold, hvis de indgår i et samarbejde, fordi de skal vidne i forbindelse med, at vi skal fange eventuelle bagmænd – politiet skal, det er jo ikke mig, der skal – og at de eventuelt samarbejder i forhold til efterforskningen og behandlingen af en straffesag omkring menneskehandel her i landet. Så derfor har vi jo altså allerede i dag muligheden for, at de kan få forlængelse af deres ophold.

Vi har stadig væk en evaluering til gode fra Socialministeriet, og alt andet lige må det altså være sådan, at når man sætter et projekt i gang, så evaluerer man det også, før man går videre med at lave nye tiltag og forandre konceptet.

Derfor kan Venstre ikke samlet set støtte hele beslutningsforslaget, og derfor bliver vi også nødt til at stemme imod, men der er dele af det, vi gerne vil se på. Noget af det, som vi også siger er væsentligt, er, at vi sørger for, at de handlede kvinder kan komme hjem igen, hjem til sikre rammer, og at de hjælpes ud af den prostitution, som de er blevet udsat for.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er muligt, at jeg bare ikke er dygtig nok, men jeg forstår simpelt hen ikke, hvordan Venstre kan ville være med til en *del* af et beslutningsforslag, når beslutningsforslaget går ud på at udvide beskyttelsestilbuddet fra 15 dage til 3 måneder. Det er indholdet af beslutningsforslaget. Hvad er det så for en *del* af det, Venstre gerne vil være med til? Er det, fordi man slutter sig til ministerens 30 dage og siger, at 30 dage er en delmængde af 3 måneder?

Som sagt er 30 dage selvfølgelig bedre end 15 dage, men hvis man går ind og ser på de erfaringer, der er fra andre lande – som ministeren jo så desværre ikke har undersøgt – så er også 30 dage jo for lidt; så skal man op på i hvert fald 3 måneder, hvis man skal nå at få den nødvendige tillid opbygget hos kvinderne, så de f.eks. tør fortælle politiet, hvad der er foregået.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Da vi i Norden kan se, at der har været et stort samarbejde allerede nu, og da vi ved, at Danmark har været det førende land på det her område siden 2002, hvor satspuljepartierne netop gik ind og lavede en aftale om en handlingsplan, så er det på sin plads at sige, at vi bakker op om det, ministeren foreslår, at de 15 bliver til 30, og at vi derefter også samarbejder om at få lavet en ny satspuljeaftale, når vi har en evaluering, så vi kan komme videre med det seriøse arbejde.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Så er det fru Line Barfod for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu lyttede jeg, synes jeg, meget grundigt, og jeg kunne simpelt hen ikke høre, hvad det var for en *del* af forslaget, Venstre kunne være med på. Så jeg vil gerne høre ordføreren forklare mig fra sit ordførerindlæg: Hvad er det for en *del* af beslutningsforslaget, Venstre kan være med på?

Det andet er så, at jeg simpelt hen ikke kan forstå det her med Danmark som foregangsland i forhold til at bekæmpe menneskehandel. Altså, hvis man bl.a. ser på de kritiske bemærkninger, der kom fra OSCE's rapportør, Helga Konrad, da hun var her sidste sommer, syntes hun ikke ligefrem, at Danmark var foregangsland. Når man ser på, at mange andre lande i mange år har arbejdet med det her og bl.a. har en meget længere opholdstid, end vi har i Danmark, så forstår jeg ikke helt det her med foregangsland. Så det vil jeg meget gerne lige have uddybet.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jeg kan godt forklare en gang til, at Venstre har sagt, at vi ikke kan stemme for beslutningsforslaget, og den del, som vi siger vi godt vil kigge på, var netop intentionen om en ændring af tidsperioden.

Til det andet fastholder jeg det, jeg sagde før: Så længe vi ved, at vi siden 2002 har været sammen om inden for satspuljemidlerne at få lavet en aftale og en handlingsplan for dette område, og at vi nu også laver en evaluering af det, da vil jeg virkelig påstå og fastholde, at vi er et foregangsland.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu bliver man jo ikke foregangsland af at afsætte nogle midler under satspuljen; det bliver man af at vise resultater. Foregangsland er jo noget, der over for andre lande viser resultater, som andre lande kan lære af og synes der er noget at hente i.

Så jeg vil gerne høre fru Anne-Mette Winther Christiansen, hvad det er, Danmark har vist i praksis på det her område, hvor andre lande har sagt: Det synes vi enten er beundringsværdigt, eller det mener vi vi kan lære af i vores rehabilitering af kvinder, der er handlet, eller i form af opklaring, hvor man får kortlagt, hvem bagmændene er, og får sendt dem i retten.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Altså, selv om det hører til under næste beslutningsforslag, så kan jeg da godt give et lille svar her.

Det drejer sig jo om, at vi har lavet en handleplan. Det drejer sig jo om, at vi har sat midler af i 4 år, vi har lavet et sikkert sted, man kan være, vi har lavet opsøgende arbejde, vi har tæt samarbejde med ngo'er, og vi har samarbejde mellem Reden - Stop Kvindehandel og politiet. Vi har oven i købet åbnet for, at det er nok at sende en mail: »Vi har brug for, at ...«, og så er der allerede en handling i gang. Jeg synes virkelig, at man kan betragte Danmark som et foregangsland.

Kl. 17.40

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nej, man bliver ikke foregangsland af, at man afsætter nogle midler og laver en handlingsplan. Vi har været med til at afsætte de midler. Foregangsland bliver man først, hvis man i praksis viser, at man gør noget særligt, kan noget særligt i forhold til andre lande.

Og der vil jeg godt høre: Hvad er det Venstres ordfører mener, at vi her i Danmark gør særligt i forhold til andre lande? Hvor er det, vi i særlig grad præsterer resultater, som andre lande kan lære noget af?

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Dem har jeg jo ridset op, men jeg kan da godt sige en gang til så, at vores resultater jo kommer i kraft af, at evalueringen kommer nu. Der vil jo blive en opstilling af, hvordan det er gået, og hvordan samarbejdet har fungeret. Jeg synes, det er flot, det samarbejde, der foregår bl.a. via politi og ngo'er, og at vi via satspuljemidler også har sat penge af til opgaven. Der er ingen, der siger, det her slutter, når vi er færdige med evalueringen og den er gjort op.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

I betragtning af at kvindehandel er på linje med narkotikahandel og illegal våbenhandel, så kan man godt spørge, om den indsats, man gør i Danmark, i virkeligheden er tilstrækkelig stor. Jeg anerkender gerne, at der er lavet en handlingsplan, men som fru Anne Grete Holmsgaard siger, bliver men altså ikke foregangsland af det.

Sandheden er, at der er meget få ressourcer afsat. Som det fremgik af nogle debatter i går, er der altså 70 mand, 70 personer, permanent på Christiania, hvis vi kigger over et døgn, og der er ca. 1 eller 2 personer i politiet omkring kvindehandel. Der er brug for en meget stærkere indsats, og det tror jeg også ordføreren ville få at vide, hvis hun f.eks. talte med Reden.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jamen jeg synes stadig væk, at vi er inde i, at vi har en evaluering *foran* os. Den er jo ikke afsluttet, den evaluering, vi har jo ikke en opstilling af, hvordan det her er gået. Men jeg synes virkelig konceptet fra starten af har set rigtig flot ud, og jeg synes, det virker, som om samarbejdet fungerer, og dér synes jeg, at vi kan være godt tilfredse med, hvad der foregår.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Fru Lone Dybkjær for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Ja, samarbejdet fungerer. Det er jo også, fordi ngo'erne har lagt stor vægt på at få det her samarbejde til at fungere, fordi de har følt sig dybt ansvarlige over for de mennesker, som der ikke er nogen der har gjort noget for før.

Men det, jeg så gerne vil spørge ordføreren om, er: Hvis der nu kommer nogle resultater, der viser, at der er behov for en øget indsats, er Venstre så også parat til at gøre det?

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Venstre er til enhver tid klar til at gå ind i nogle forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Nu siger Venstres ordfører, at vi jo ikke ved, hvordan det er gået. Lidt ved vi jo godt. Vi kan i hvert fald se, at antallet af domme for menneskehandel nærmest kan tælles på én hånd. Vi kan se, at politiets ressourcer til det her område langtfra er nok, vi kan se, at vi er et af de lande, der har den korteste refleksionsperiode for ofrene, og vi er et af de lande, der ikke følger særlig godt op på, hvad der sker med ofrene, når de så kommer tilbage til deres hjemlande.

Så der er et meget, meget stort rum til forbedring, og det tror jeg vi vil opfordre Venstre til også at gå konstruktivt ind i, når vi så skal i gang med drøftelserne omkring satspuljen for det kommende år, for der er virkelig basis for, at vi kan forbedre os på det her område. Og jeg forstår ikke rigtig, hvordan Venstres ordfører kan starte med at sige, at vi er foregangsland, når hun så samtidig siger, at vi ikke kender resultaterne af det her arbejde endnu.

Men jeg vil godt spørge Venstres ordfører:

Hvis så det viser sig, at den undersøgelse, der bliver sat i gang i Nordisk Råds regi, peger på, at der er nogle andre lande, der kan vise, at det har langt bedre effekt, hvis man har en længere refleksionsperiode – for der er mange andre europæiske lande, der har en længere refleksionsperiode end de 30 dage, som jeg kan forstå at regeringen nu lægger op til – vil Venstre så være med til at gå ind i nye drøftelser af, om man kan forestille sig en yderligere forlængelse af den refleksionsperiode?

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Vi er altid interesseret i at gå ind i en drøftelse. Vi vil til enhver tid være med til at evaluere, hvordan forholdene ser ud, og hvordan resultaterne er blevet.

Fru Kirsten Brosbøl er så kvik og hurtig til at sige, at der ikke har været ret mange domme. Nej, men det var jo også først sidste år, vi fik den lov, der gav muligheden for at dømme, så vi må sige, at vi jo ikke har haft den 4-årige periode til at overhovedet at få domsafsigelserne.

Jeg vil også sige, at det er dejligt, at vi har alle partierne så aktivt med, men hvorfor var de det ikke før 2002?

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Så er det den sidste korte bemærkning til fru Kirsten Brosbøl.

Kl. 17.45

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Nu blev menneskehandel jo tilføjet til straffeloven i 2002, så vi har sådan set haft paragraffen i et stykke tid, men det, der jo er vanskeligt, og det hører vi fra både de mennesker, der arbejder med ofrene, og fra politiet, som arbejder med efterforskningen, er, at paragraffen om menneskehandel er meget snæver, og derfor kan det være vanskeligt – og det anerkender vi – at køre sa-

gerne udelukkende på menneskehandel, og man bør i stedet køre dem på rufferidelen.

Men jeg vil gerne have Venstres svar på mit spørgsmål tidligere, nemlig at såfremt det viser sig, at der er bedre erfaringer med at få dømt bagmænd – for et af problemerne er jo netop, at vidnerne mangler, når man har så kort en refleksionsperiode – vil Venstre så være med til, og kan Venstre give en garanti for her i dag, at så er man indstillet på at forlænge refleksionsperioden yderligere, hvis der er et sagligt grundlag for det?

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jeg vil først se grundlaget, før jeg vil garantere noget som helst herfra. Vi er til enhver tid interesseret i samarbejde og forhandlinger, vi stiller nat og dag, hvis det er det, der er nødvendigt. Så indtil da må vi altså nøjes med at glæde os til at se, hvordan evalueringen af hele rapporten bliver.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Så siger vi tak til ordføreren. Og den næste ordfører er fru Louise Frevert.

Louise Frevert (DF):

I dette beslutningsforslag bliver der sat fokus på en problemstilling, som ofte har været diskutert, ikke alene her fra Folketingets talerstol, men også i medierne.

Jeg kan forstå på integrationsministeren, at vi vil kunne se frem til, at man vil udvide de nu gældende 15 dages refleksionstid, eller lad os sige restitutionstid, til 30 dage, så man lever op til Europarådets nye konvention om indsatsen mod menneskehandel, en konvention, som Danmark snarest skal underskrive. Det er i alle tilfælde, hvad jeg har fået oplyst fra regeringens side og også her nu, at man altså bestræber sig på, at denne konvention vil blive underskrevet.

I denne sammenhæng mener jeg, at man opfylder forpligtelserne, og der vil yderligere være mulighed for at forlænge opholdet for de kvinder, som eksempelvis har brug for ekstra lægehjælp eller skal vidne mod bagmænd eller har andre forhold, der gør, at deres ophold i Danmark nødvendigvis må forlænges. Her mener jeg, at der trods alt tages individuelle hensyn til de kvinder, der har været ofre for menneskehandel.

Vi kan også se på tallene, at det ikke er alle kvinder, som ønsker at bruge ikke engang den

på nuværende tidspunkt gældende refleksions-tid på 15 dage fuldt ud, og vi mener derfor, at der vil være mulighed og grobund for at etablere det fornødne netværk og at kunne restituere kvinderne så meget, at de vil være i stand til at kunne klare et normalt liv, når de kommer tilbage til deres hjemland.

Jeg tror dog ikke, at man har fat i alle, for tal-lene er svimlende lave i forhold til det, man egentlig hører rundtomkring, men så længe man ikke har fat i flere, så må man gøre, hvad man kan for at hjælpe de kvinder, som man allerede er i kontakt med, og håbe, at andre via indsatsen over for kvinder, der er ofre for menneskehandel og misbrug, hører om den hjælp, som er mulig at få, og at de tør komme frem i lyset og ikke vil være bange for repressalier fra bagmændene.

Vi har alle en forpligtelse til at holde ører og øjne åbne, og vi har alle en menneskelig forpligtelse til at være med til at dæmme op for proble-met og få gjort noget ved det. Jeg tror derfor, at vi er på vej i den rigtige retning, og jeg vil være garant for, at Dansk Folkeparti i alle tilfælde vil være med på sidelinjen og holde et vågent øje med, at dette kommer til at fungere.

Hvis det ikke er tilfældet, så må vi vende tilbage til diskussionen igen, når vi kender efter-årets evaluering af menneskehandel i det hele taget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg ville bare gerne høre, på hvilket grundlag fru Louise Frevert mener det er tilstrækkeligt med 30 dage.

Jeg er med på, at det er det, der står i en kon-vention, fordi det er det, man nu har kunnet opnå enighed om, men i mange andre lande siger man jo, at man skal op på 3 måneder, før man kan nå at få den nødvendige tillid hos kvin-derne, også fordi mange af dem kommer fra nogle lande, hvor politiet absolut ikke er nogle, man kan have tillid til. Så hvad grundlag bygger fru Louise Frevert og Dansk Folkeparti det på, at 30 dage skulle være nok?

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Det synes jeg ellers jeg forklarede temmelig klart i min ordførertale. Vi følger konventionen, som anbefaler 30 dage, og der er også mulighed for at tage individuelle hensyn til de kvinder, som vil have brug for at være her i længere tid end de 30 dage.

Kl. 17.50

Desuden har jeg også fremført, at den brug, der har været af den tid, som man har haft nu på 15 dage, i virkeligheden ikke har været særlig stor i forhold til det, man kunne have forventet. Så jeg synes, det er dobbelt tid, og så jeg håber også, at man vil få dobbelt så meget gavn af det.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Fru Line Barfod for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Betyder de bemærkninger, fru Louise Frevert kom med i sit indlæg, at Dansk Folkeparti vil være med til, at der afsættes flere midler på det her område, så man kan lave en større grad af opsøgende arbejde, kan komme i kontakt med flere ofre og også kan få udarbejdet retningslinjer osv., så kvinderne i mange flere tilfælde også kan søge om forlængelse af opholdstiden, når ministeren og Dansk Folkeparti nu ikke vil gå med til at lave den længere end 30 dage på nuværende tidspunkt?

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg har også i andre tilfælde klargjort, at det vil vi meget gerne være med til at diskutere, også fordi vi mener, at ressourcerne til det her område skal være bedre, end de er på nuværende tidspunkt, men det vil være fuldstændig halsløs gerning at begynde at poste penge i noget, når man ikke kender resultaterne af det, som har været indtil videre.

Derfor vil vi tage sagen op til diskussion igen, når vi ved, hvad resultatet af efterårets evaluering er. Så ja til fru Line Barfods spørgsmål: Vi vil meget gerne se på, om det vil være muligt at skabe flere ressourcer til området.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Så vidt jeg forstod, sagde fru Louise Frevert, at vi alle sammen har en forpligtelse til eller et ansvar for at holde øjne og ører åbne, og det opfatter jeg som at holde øje med, hvad der sker rundt omkring i miljøet. Jeg ved ikke, om det er rigtigt opfattet, men jeg vil gerne have fru Frevert til at uddybe, hvad hun mener der kan komme ud af det, hvis man ikke samtidig sørger for at styrke politiets mulighed for overhovedet at efterforske og have en jordisk chance for at få fat på bagmændene?

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Det, som lige netop er hele kernen i det her, er, at jeg tror, at hvis man på nuværende tidspunkt forlænger de her dage til 30 dage, så vil der også være en større mulighed for, at kvinderne vil føle sig trygge. Og det netværk, der er blevet etableret allerede på nuværende tidspunkt vil være med til at fremme, at der ikke er nogen frygt for at stå frem.

Jeg tror, som jeg også sagde, at det, at der ikke er så mange, der står frem på nuværende tidspunkt, skyldes en utryghed med hensyn til at få repressalier fra bagmændene; det er en utryghed i selve miljøet, det er jo et voldeligt miljø. Det er klart, at det jo ikke er noget, som vi i virkeligheden kan gå ud og gøre noget konkret ved, men det kan vi via politiets indsats og via det opsøgende arbejde, som bliver foretaget på nuværende tidspunkt, og som jeg absolut ikke mener er nok, men jeg håber på, at evalueringen vil vise, at hvis man gør det lidt bredere og måske på andre måder – vi skal jo lære hele tiden – vil vi kunne få taget meget mere hul på arbejdet end på nuværende tidspunkt.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Så er det den sidste korte bemærkning til fru Anne Grete Holmsgaard.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det var fru Louise Freverts bemærkning om, at vi alle sammen har et ansvar for at holde ører og øjne åbne. Det synes jeg nu nok at der er mange af os der gør, men det hjælper jo ikke meget på det her. Om jeg holder mine øjne eller ører nok så åbne, så bidrager jeg jo ikke til nogen som helst efterforskning på det her område.

Så hvad er det, der skal til efter fru Louise Freverts mening, for at man overhovedet kan få en mulighed for at få fat i nogle flere af bagmændene? Mig bekendt er der kun kørt én sag på det her område, til trods for at vi ved, at der er rigtig, rigtig mange kvinder, der er handlet til prostitution, som opholder sig i Danmark.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Alfa og omega: Det er jo ikke vores personlige indsats som sådan, men når jeg siger, at man skal holde ører og øjne åbne, er det jo simpelt hen en metafor. Det er jo politiets indsats som sådan, som skal forstærkes, det er politiets res-

sourcer, der skal bruges til at lave det opsøgende arbejde og simpelt hen få fat i bagmændene. Det er deres opgave, det er politiets opgave.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg studsede bare over, at Dansk Folkepartis ordfører sagde, at det jo handler om utryghed, det her med, at kvinderne ikke vælger at stå frem og vidne – det er jeg fuldstændigt enig i – men så sagde Dansk Folkepartis ordfører også, at det kan vi ikke gøre noget ved. Men det er jo netop det vi kan ved at give de her kvinder muligheden for en refleksionsperiode, for det er det, vi taler om. Refleksion betyder, at man får tid til at overveje sin situation, og ikke mindst er de her 3 måneder jo baseret på en saglig, faglig vurdering af, hvor lang tid det tager for et menneske, der har været udsat for så grove krænkelse, så voldsomme overgreb, både fysisk og psykisk, at komme sig, sådan at man er i stand til at træffe beslutninger om, hvordan man vælger at gå videre med sit liv.

Respekterer eller anerkender Dansk Folkeparti den saglige, faglige vurdering, der ligger til grund for anbefalingen af 3 måneder?

Kl. 17.55

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg tror, at utryghed er i flere stadier, og den utryghed, som jeg talte om her i første omgang, er utrygheden med hensyn til at få repressalier for overhovedet at stå frem. Det er klart, at det er én form for utryghed.

Den næste form for utryghed er, når man er i situationen, og angsten for, når man er trådt frem og har fået denne beskyttelse, om beskyttelsen så egentlig er god nok, og om den er lang nok. Den bekymring deler jeg da så sandelig med Socialdemokratiets ordfører, men jeg tror ud fra de forudsætninger, som vi har at gå ud fra på nuværende tidspunkt og den sammenlignelighed, vi har på nuværende tidspunkt, at uanset hvad der vil være af anbefalinger eller ikke anbefalinger, så er det et fåtal af kvinder, der bruger bare den periode på 15 dage, som man har på nuværende tidspunkt, fuldt ud. Og det er ud fra de forudsætninger, jeg taler her.

Den tryghed, som ordføreren fremhævede her, er den tryghed, man vil have ved at sige: Tør jeg nu stå frem, tør jeg, for hvad vil så være næste skridt, der kan ske med mig, hvis jeg bliver opdaget? Så det er flere niveauer af tryghed,

tror jeg, man skal være opmærksom på der er i lige nøjagtig en situation som denne.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg ved ikke, hvilke studier eller psykologiske fortolkninger fru Louise Frevert baserer sin tro på, når hun siger, at utrygheden forekommer på den måde, som fru Louise Frevert beskriver her. Der tror jeg nu nok, jeg vælger at forholde mig til det, der ligger af forskning og af udsagn fra eksperter på det her område, som siger, at 3 måneder ud fra en faglig vurdering, ud fra en saglig vurdering er den periode, der skal til, for at et offer, der har været udsat for så grove krænkelse, har mulighed for at tage stilling til, hvad der videre skal ske i forhold til en mulig efterforskning og i forhold til en rehabilitering i hjemlandet.

Jeg vil gerne opfordre Dansk Folkeparti til at gå mere ind i at finde ud af: Kan vi så ikke få gang i denne undersøgelse fra Nordisk Råd, så vi rent faktisk kan få en vurdering af, hvad det er, der giver den bedste baggrund for at få krammet på nogle af de bagmænd, som jeg går ud fra at vi er helt enige om skal være målet for i hvert fald den politimæssige indsats på det her område?

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jamen fru Kirsten Brosbøl har da fuldstændig ret i, at det da vil være en lise for alle, hvis man kunne få sat gang i nogle undersøgelser, der kunne konkretisere tingene endnu mere, end de er konkretiseret på nuværende tidspunkt. Og det ville da være strålende, og det ville da også være fint, som mine kollegaer i Nordisk Råd har anbefalet, og som samtlige partier i Folketinget har anbefalet, at få sat gang i en undersøgelse. Det støtter jeg da fuldstændig op om at vi skal få sat gang i, det er da helt klart, så vi kan komme videre i processen.

Men det, som jeg tager udgangspunkt i her på nuværende tidspunkt, er de anbefalinger, der er i Europarådets konvention om de 30 dage. Og så synes jeg, at vi skal være helt klar over, at det da ikke vil være nok, hvis man siger 30 dage, bom, færdig, og så stopper det her, nej, der er vitterlig mulighed for, at man individuelt kan gå ind og vurdere hver enkelt person og tage højde for, om der skulle være nogle individuelle ting, der gør, at vedkommende kan få forlænget sin periode.

Så jeg tror, at på nuværende tidspunkt er vi godt gående i nogle sager, som er så fatale for de personer, der har været krænkede, og som har været ude for de her ting.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (KF):

Kvinder, der har været udsat for menneskehandel, eller i det hele taget personer, der har været udsat for menneskehandel, har i dag en mulighed for et 15-dages-ophold i Danmark, inden hjemrejse skal ske. De 15 dage kan så bruges til at hjælpe den pågældende både fysisk og psykisk, man kan give vejledning og rådgivning, man kan prøve at etablere en kontakt, og man kan prøve at overbevise vedkommende om, at det måske var en god idé at hjælpe til med at afsløre bagmændene, og man bruger også tiden til at få arrangeret selve hjemrejsen.

Det at arrangere hjemrejsen er jo ikke kun, at man ringer ud og bestiller flybilletter, men også at man i stor stil laver et meget, meget grundigt stykke arbejde med at prøve at få kontakt til de såkaldte ngo'er i den pågældendes eget land, så dan at det ikke er bagmændene, der måske står og tager imod, når vedkommende kommer hjem, men at det er nogle folk, som er i stand til at hjælpe og er i stand til at hjælpe den pågældende tilbage i samfundet, uden at vedkommende bliver handlet igen.

Den 15-dages-periode er der, som flere har nævnt, mulighed for at forlænge, hvis det er sådan, at det er nødvendigt, f.eks. hvis vedkommende er indstillet på at vidne mod bagmændene. Og det er jo helt afgørende, at vi får fat i de bagmænd, og at de får den straf, de har fortjent. Så vi er meget tilfredse med, at den mulighed eksisterer, at man kan forlænge ordningen.

Kl. 18.00

Der har længe bredt været et ønske om, at man forlængede de 15 dage. Der har været diskussion og debat om de 15 dage. Næsten mere end noget andet inden for det her område er det, som om det helt afgørende er, at man får ændret de 15 dage. Europarådets konvention foreskriver f.eks. også, at 30 dage er bedre end de 15 dage, vi har.

Vi er fra konservativ side enige i ønsket om en længere periode, og derfor har vi også presset på for at få en forlængelse af de 15 dage. Der er bedre tid med 30 dage til at skabe den tillid, som

er afgørende for at få kvinderne overbevist om, at de skal vidne mod bagmændene, og at de kan vidne mod bagmændene, uden at det medfører repressalier, og tid til at skabe den tillid, der skal være til, at vores retssystem fungerer.

Derfor er vi også meget tilfredse med, at regeringen nu spiller ud med, at man vil udvide de 15 dage til 30 dage. Vi må jo så drage nogle erfaringer og måske senere forlænge yderligere, hvis det viser sig, at det er nødvendigt, og på den baggrund afviser vi beslutningsforslaget her.

Men vi er altså meget tilfredse med og meget enige i, at de 15 dage bliver udvidet til 30 dage. Vi tror på, at det er en passende periode til, at man dels kan nå de hjælpeforanstaltninger, jeg omtalte tidligere, dels at man kan nå at skabe et tillidsforhold, der kan gøre, at man kan få etableret et samarbejde mellem den handlede og politiet, så der kan komme noget efterforskning i gang. Lige så snart det sker, er selv de 30 dage ikke længere 30 dage; så er der mulighed for at blive så længe, som det er nødvendigt.

Derfor vil jeg da godt understrege, som ministeren også sagde, at det, at man udvider fra 15 til 30 dage, ikke betyder, at de andre undtagelsesmuligheder forsvinder. Tværtimod følger de jo med, og det betyder, at hvis 30 dage ikke er nok, kan de 30 dage udvides. Det er vi tilfredse med i den her omgang, og så glæder vi os til at se, hvad erfaringerne bliver med det.

Vi har også noteret os, at ministeren allerede tidligere i år har tilkendegivet, at man er i gang med at evaluere den her 15-dages-regel, og det kunne jo godt være, at man i forbindelse med det og i det hele taget evalueringen af hele området når frem til, at de 30 dage måske skulle have været 40 dage eller 50 dage eller måske 90 dage, som forslagsstillerne her fremsætter forslag om.

Men det er vores holdning fra konservativ side, og vi er meget tilfredse med, at man nu udvider til det dobbelte, nemlig fra 15 dage til 30 dage.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg har to spørgsmål til hr. Behnke. Det ene er: Skal jeg forstå det sidste, hr. Behnke sagde, sådan, at man i Det Konservative Folkeparti er helt åben over for at udvide perioden, når man har set evalueringen? Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål handler om de politiresourcer, der er afsat. Der har hr. Behnke jo tidligere kritiseret, at den såkaldte baglandspatrolje

er blevet nedlagt, og har opfordret Københavns Politi til at afsætte flere ressourcer.

Mit spørgsmål er: Har hr. Behnke en egen vurdering af, hvor mange ressourcer der skal til – lad os nu bare tage København som eksempel på en stor by i den her sammenhæng – hvis man virkelig skal kunne stresse bagmændene bag menneskehandel og få en mulighed for rent faktisk at få oplysninger nok til, at man også kan få dem slæbt i retten?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Det er ikke sådan, at mine tilkendegivelser her i dag blot er sådan et tagselvord, hvor oppositionen selv kan vælge, hvad man vil lægge i de ord, jeg har sagt. Det var ikke det, jeg sagde.

Men det, jeg giver udtryk for, er, at vi er meget tilfredse med, at vi fordobler perioden og går op til 30 dage, at vi holder øje med, hvad betydningen er af de 30 dage, hvad fordelene er, dem vil der være mange af, og om der eventuelt er nogle ulemper. Hvis der er nogle ulemper, så lad os se på dem.

I det omfang at det er nødvendigt at udvide de 30 dage, er vi indstillet på at se på det, helt sikkert, altså en positiv tilkendegivelse. Men det betyder ikke, at vi er indstillet på, at man som handlet kan være i Danmark i 15 år eller i 30 år eller sådan noget. Det er ikke det, vi taler om. Vi taler om, at vi helt nøje ser på, specifikt hvad det er, der er nødvendigt, og det, der er nødvendigt, er vi indstillet på at gennemføre, for vi skal sikre, at menneskehandel, kvindehandel stopper. Vi skal sikre, at bagmændene bliver stillet til ansvar, og at de bliver straffet og får den straf, de har fortjent. Derfor er vi nu indstillet på de 30 dage, men også, hvis det skulle vise sig nødvendigt, at udvide yderligere.

Kl. 18.05

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Tak for svaret. Det tager jeg som en åbenhed. Nu er der jo ingen af os, der har snakket om hverken 15 år eller 30 år. Vi har faktisk snakket om 3 måneder, men jeg synes, det er positivt, at hr. Behnke er åben over for det og en konkret vurdering.

Mit andet spørgsmål gik på, om hr. Behnke også har en vurdering af, hvad der egentlig skal til af ressourcer i politiet – og man kan godt bruge København som eksempel – hvis man skal kunne stresse bagmændene og have en reel

chance for at få oplysninger om dem og dermed få indledt sager og få dem for retten.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Grunden til, at jeg ikke svarede på det spørgsmål, var, dels at lampen lyste rødt, der var ikke mere tid, dels at det ikke er omfattet af beslutningsforslaget her. Derfor risikerer vi på et eller andet tidspunkt, at formanden griber ind og meddeler, at den debat hører hjemme under det næste punkt på dagsordenen. Det kan godt være, at der er nogle, der har en tvivl om, hvorvidt formanden vil gøre det, men lad det nu ligge. Det kunne jeg jo godt have en opfattelse af.

Med hensyn til politiressourcerne: Hvor mange ressourcer skal der til? Der tror jeg nok, det vil være mere klogt, at man spørger Københavns Politi, end at man spørger mig. Jeg tror godt, jeg har en fornemmelse af det, en idé om det, men jeg tror, man skal spørge dem, der har fingeren på pulsen, dem, der ved, hvordan det her kører i praksis og i dagligdagen i København, hvad det er, der skal til, hvad omfanget er osv. Det må være dem, der kan svare på, hvor mange politiressourcer der skal sættes af, og hvordan man kan organisere sig, så det sikres.

Men jeg er helt overbevist om, og det vil jeg komme lidt tilbage til under det næste punkt på dagsordenen, at den politireform, vi er i gang med i øjeblikket, helt afgørende vil give muligheder for, at politiet kan organisere sig bedre og målrettet gå ind på nogle problemområder, f.eks. om kvindehandel. Jeg vil kraftigt opfordre til, og det vil jeg også gøre i forbindelse med politireformen, at man ude lokalt sikrer, at det her er et område, der bliver prioriteret.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg synes ellers, det var så dejligt at se i den artikel, som fru Anne Grete Holmsgaard også henviser til, at en borgerlig politiker endelig stod frem og sagde, at det her ikke er godt nok, at det her kan vi gøre meget, meget bedre, for det var jo ikke det signal, vi havde fået fra justitsministeren. Derfor vil jeg bare opfordre hr. Tom Behnke til at fortsætte sit arbejde i Det Konservative Folkeparti med at påvirke regeringspartierne til at forbedre den indsats, som politiet i dag yder mod kvindehandel.

Der er ikke nogen tvivl om, at en stor del af de mennesker i politiet, som arbejder med det her, også mener, at de gør et godt stykke arbejde.

Det mener vi også, men der er helt klart baggrund for, at der kan ske en forbedring, og derfor vælger jeg at se hr. Tom Behnkes signal her i dag sådan, at det er han enig i.

Mit spørgsmål går mere på det her med, hvad der så er nødvendigt, hvornår det er nødvendigt at udvide perioden. Hvad skal der til, for at Det Konservative Folkeparti er villig til at udvide perioden yderligere? Er det f.eks., at en undersøgelse fra Nordisk Råd viser, at der i andre lande har været gode erfaringer med at få flere til at vidne med en længere refleksionsperiode?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Jeg takker for rosen, *roserne*, og vil da sige, at jo flere konservative vi er, desto tungere kan vi trampe. Det er bare at melde sig, så tror jeg bestemt, der er plads, og så skal vi nok sammen tage den her kamp.

Men med hensyn til det andet og langt mere alvorlige, så kan man selvfølgelig altid diskutere: Hvorfor 30 dage? Hvorfor ikke 40 dage eller 42 dage eller 42½ dag? Man kan blive ved med at diskutere et tal.

Det, vi er meget optaget af her, er for det første at takke ministeren, regeringen for, at man trods alt udvider til det dobbelte, til 30 dage, men for det andet også, at det bliver tilkendegivet, at man ikke stopper der. Der vil vi så holde øje med, undersøge, evaluere, hvordan det bliver, hvad erfaringerne vil være med det. Og i det omfang at erfaringerne viser, at man ville opnå bedre resultater, og at man kunne komme efter nogle flere bagmænd, hvis vi udvidede til f.eks. 40 dage, så er det, jeg siger, at vi absolut er positive over for at se på en yderligere udvidelse. Men den tid, den glæde.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Fru Kirsten Brosbøl for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Sagen er jo, at der rent faktisk ligger noget materiale, der giver en saglig begrundelse for at sige 3 måneder i stedet for 15 dage eller 30 dage.

Så derfor vil jeg bare spørge hr. Tom Behnke, om han kender til den rapport, for det er jo netop noget af det, som jeg kan forstå hr. Tom Behnke efterlyser saglige argumenter for, nemlig hvorfor der er behov for en 3-månedersperiode, f.eks. sundhedsfaglige argumenter. Hvor lang

tid tager det at lave en ordentlig sundhedsmæssig behandling, en ordentlig psykologisk behandling af de her kvinder, så de kan komme på fode igen bagefter?

Mener hr. Tom Behnke, at vi mangler det grundlag i dag? Og hvordan vil hr. Tom Behnke så fremme, at vi får et mere sagligt grundlag for den her diskussion, hvis han ikke mener, at det er til stede i dag?

Kl. 18.10

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Sagligt materiale er jo et udtryk. Altså, jeg mener sådan set også, at Europarådets konvention er et sagligt materiale, og jeg mener også, at det er kvalificeret. Det er jo ikke sådan, at det er helt tilfældigt strikket sammen, det er også et sagligt grundlag at forholde sig til. Og Europarådets konvention anbefaler netop de 30 dage.

Som der bliver sagt, er der flere undersøgelser, der kører i øjeblikket. Regeringen er i gang med en evaluering, og man lægger op til, at der skal være yderligere undersøgelser af det her område. Det, jeg tror er vigtigt i den her sammenhæng, er at se på en 30-dages-regel under danske forhold, med de danske aktører, dem, der er inde her, altså både det offentlige og det private, som i stor stil hjælper til på det her område. Hvordan virker en 30-dages-regel under danske forhold?

Det er det, jeg gerne vil have lov til at se, inden jeg er klar til at udvide yderligere.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

En af grundene til at kigge på, hvor lang perioden skal være ud over, som andre har været inde på, det med den nødvendige behandling af kvinden osv., er også spørgsmålet, om der skal kunne afgives vidneforklaring, hvis der kommer en retssag mod dem, der har handlet kvinden.

Der vil jeg bare høre, om hr. Tom Behnke tror, at der så, hvis man virkelig får rejst en sag, vil være særlig mange sager, hvor politiet kan nå på 30 dage at modtage anmeldelsen, efter at kvinden først måske har skullet bruge mange dage på at få tillid til, at politiet i Danmark er nogle, man godt kan snakke med, derefter lave den nødvendige efterforskning på dem, der står bag menneskehandelen, og få sagen for retten og få en vidneforklaring fra kvinden. Tror hr. Tom

Behnke, at det i særlig mange tilfælde vil kunne klares inden for 30 dage?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Nej, det tror jeg ikke, og det er også netop derfor, at der skal være mulighed for, i samme sekund sagen er anmeldt – lige så snart den handlede siger, at det her skal vi have ordnet, vi skal efter bagmændene, de skal have den straf, de har fortjent, for hun vil ikke finde sig i den behandling, hun har fået, og derfor går vi nu til politiet og anmelder det her – at de 30 dage kan forlænges så lang tid, som det overhovedet er nødvendigt. Om så sagen kører i halvandet år, kan man forlænge opholdsperioden.

Så det er ikke et spørgsmål om, at man kan nå det inden for 30 dage. Det, man kan nå inden for 30 dage, er at skabe den tillid, der skal til, så vedkommende er indstillet på at anmelde det og vidne, og det tror vi på. Der er jo i dag nogle, der allerede med det samme er klar til at vidne; nogle er inden for de 15 dage klar til at vidne; nogle er måske slet ikke klar til at vidne på noget tidspunkt overhovedet.

Men vi har ladet os fortælle, og det er jo også det, der har kørt i debatten, at med 30 dage, eller i hvert fald længere end de 15 dage, ville man kunne få flere til at gøre det, og det er det, vi gerne vil se erfaringerne med først.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Fru Line Barfod for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Men vil hr. Tom Behnke så være med til at sige til regeringen, at vi skal have lavet noget vejledning til de politifolk, der står med de her sager, så de kan søge om forlængelse ud over de 30 dage, når der ligger en anmeldelse, så de får tid til at lave deres efterforskning, og så de får vidneforklaringen fra kvinden, så vi ikke risikerer en situation, hvor sagen må opgives, fordi kvinden er blevet sendt ud af landet igen, før den kommer så langt, at man faktisk kan føre den for retten?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Ja, det er jeg helt enig i. Altså, der er ingen tvivl for mig om, at hele problemstillingen omkring kvindehandel, menneskehandel i det hele taget, skal styrkes. Vi skal virkelig ind og have taget

fat her, og der skal gøres noget, så det batter. Og i den forbindelse er det jo indlysende, at vi skal sørge for, at det ikke er sådan, at man ude hos politiet i efterforskningen eller hos anklagemyndigheden ikke lige er opmærksom på, at der sidder vidner, som man selvfølgelig skal nå at sørge for at sikre bliver her så længe, at de kan nå at vidne.

Jeg tror, som jeg sagde tidligere, meget på, at med de nye store og slagkraftige politikredse, hvor vi altså går fra 54 til 12, vil det være langt nemmere at sende et sådant signal ud til de 12 politidirektører, som vil være i stand til at oprette særlige afdelinger, hvis der i deres politikredse er behov for det, som kan gå ind meget håndfast og tage fat lige præcis i det her problem. Så det vil blive nemmere med politireformen, og den ruller jo i gang allerede her den 1. januar 2007. Med den får vi virkelig mulighed for at komme efter, også på det her område, og det glæder jeg mig utrolig meget til sker.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Og den næste ordfører er hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Da den radikale ligestillingsordfører, fru Lone Dybkjær, ikke længere kunne være til stede i salen, har jeg lovet på hendes vegne og til alles overraskelse at gøre opmærksom på, at vi naturligvis støtter det forslag, vi selv har været med til at fremsætte.

Kl. 18.15

Det er jo egentlig en fornøjelse at opleve, hvordan Europarådets konvention, som vi i mange sammenhænge diskuterer i dag, bliver fremhævet af ministeren som grundlaget for den fremtidige kamp mod menneskehandel. Det er så i den sammenhæng en lille smule ærgerligt, at Danmark har nølet gevaldigt med at få ratifikationsprocessen sat i gang.

Det er jo sådan, at vi, hvis vi underskriver, og afhængigt af, hvornår det nu sker, så er land nr. 25 eller noget i den stil. Vi har tidligere forstået på justitsministeren, at sådan gør man søreme altid: Der er topmøder, og så forbereder man det grundigt og skriver ikke under, før man kan ratificere. Senere er det så gået op for os, at man godt ved samme topmøde kunne underskrive konventionen om bekæmpelse af terror. Så den undskyldning er vist ikke rigtig gyldig.

Men vi er glade for, at regeringen er meget optaget af Europarådets konvention, og vi hå-

ber, at man er så optaget af den, at man snart får den skrevet under.

Det er så også klart, at når vi her diskuterer, hvor lang tids refleksionsperiode der skal være, så kan man jo godt lægge laveste fællesnævner til grund, hvilket jeg også forstår man gør med Europarådets konvention. Man kan selvfølgelig også vælge at lytte til EU's ekspertgruppe, som siger, at den laveste fællesnævner nok er i underkanten af det behøvede, og dermed lægge op til de 3 måneder, som forslaget gør.

Det, der er spørgsmålet her, er jo, hvor villig man er til at sikre, at vi gør en kæmpe international indsats for at bekæmpe kvindehandel og for at forebygge kvindehandel. Hvor langt er man villig til at gå, når skaden er sket, når kvinderne er handlet, og når man står og skal tage sig af ofre?

Der synes vi nok, at det ville klæde et land som Danmark, om man var villig til at gå en lille smule længere end laveste fællesnævner. Det er også derfor, vi synes, at vi bør lytte til EU's ekspertgruppe og indføre det, som ligger i forslaget her, nemlig at gå op til 3 måneder.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Anne Grete Holmsgaard.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det hører faktisk til sjældenhederne, at der er så bred enighed her i Folketinget om, at noget er grusomt, som ministeren sagde; at det er umenneskeligt, som ministeren også sagde; eller at det, som ligestillingsministeren sagde for ikke så lang tid siden, da vi havde ligestillingsdebat, er moderne slaveri. Det er nogle meget stærke ord, og jeg er slet ikke i tvivl om, at alle mener det her.

Jeg synes selvfølgelig, det er positivt, at ministeren så siger, at man er villig til at flytte sig fra de 15 dage til de 30 dage, men jeg synes også, man skal se på indsatsen i forhold til de ord, man sætter på det. Altså, når man har grusomme, umenneskelige handlinger, der er en form for moderne slaveri, er man jo også nødt til at sætte ind på en måde, så man har en rimelig chance for at nedbringe antallet af kvinder, der bliver handlet. Det handler bl.a. om politiindsatsen – det handler i vid udstrækning om politiindsatsen – men det handler også om at gøre kvinderne så sikre på, at de er i trygge hænder, at de rent faktisk tør og kan åbne sig og være med til at angive bagmændene og se i øjnene,

hvilket jo er frygtindgydende for de her kvinder, at de også skal ind i en retssag.

Det er jo ikke sådan nogle kvinder som os, der sidder her, vi snakker om. Det er kvinder, der er mishandlet; det er kvinder, der er handlet, nogle gange af deres egne familier; det er kvinder, der er skamfulde. Nogle af dem er kvinder, der selv er gået ind i prostitution, men også skammer sig over det. Det er kvinder, der er mishandlet på den ene eller den anden måde.

Selvfølgelig er der rent logisk set bedre chance for, at man kan gøre dem bare en lille smule trykke på 30 dage, end man kan gøre på 15 dage. Men altså, hvis vi nu også skal være bare lidt mere realistiske: Hvis vi selv stod over for en sådan kvinde, og en hel del af os har set og mødt sådan nogle kvinder, så ved vi godt, at 30 dage ikke holder. Det er simpelt hen en ret massiv indsats, der skal til for at holde fast på dem.

Jeg er ikke spor forbavset over, at der kun har været én sag, hvor man har bedt om en forlængelse, for man skal ikke have meget indlevelses-evne for at sætte sig ind i, hvad man selv ville gøre i den situation. Man ville smutte hurtigst muligt for at slippe ud af det netværk af dem, der har haft kontrollen med en. Det er simpelt hen med at komme væk i en fart, så det er ikke særlig overraskende, at det er gået på den måde.

Kl. 18.20

Så jeg mener, at det altså er noget mere, der skal til. Det er selvfølgelig et fremskridt at overholde Europarådets konventioner – det tager jeg sådan set som indlysende at vi skal gøre som et demokratisk land – men det går bare ikke at bruge det som målstregen. Der vil jeg sige, at jeg synes, det er kedeligt, at der ikke som grundlag for det her ligger en egentlig undersøgelse bag: en sammenligning af, hvad der har givet de bedste resultater i andre lande.

Jeg synes selvfølgelig også, det er kedeligt, at det ser ud til – men det kan selvfølgelig være, at det er ligestillingsministerens ansvar, det ved jeg ikke – at der ikke er fulgt op på den anbefaling, der er kommet fra Nordisk Råd, om, at man gennemfører en undersøgelse, som netop handler om, hvad en længere opholdsperiode vil kunne betyde for de faktiske resultater, man kan få i efterforskningen.

Nu ved jeg ikke, om det er integrationsministeren eller ligestillingsministeren, der skal svare på det, men jeg vil i hvert fald gerne have et svar på: Vil man sætte den undersøgelse i gang, eller vil man ikke sætte den i gang? Det synes jeg er ret vigtigt, og jeg håber selvfølgelig på, at man

vil sætte den i gang. Hvis man vil sætte den i gang, er man så allerede i gang med det, eller er det noget, man vil gøre efterfølgende? Det er det ene.

Det andet er evalueringen, som der er henvist til flere gange. Der synes jeg det er lidt vigtigt at få oplyst, hvad det er for nogle evalueringskriterier, man bruger i den evaluering. Det er jo altid vigtigt, når man laver en evaluering, at man er meget omhyggelig med sine kriterier for at få et resultat, som også kan bruges efterfølgende.

Nu ved jeg ikke, om det er den ene minister eller den anden, der skal svare på det – nu er de her jo begge to – men jeg må spørge: Hvad er det for nogle kriterier, man har lagt ind i den evaluering? Handler den også om politiindsatsen? Altså, handler den om hele bredden i det, der skal til, for at man kan sige, at man kan få nogle oplysninger frem, altså nogle evalueringsresultater, som rent faktisk kan være en platform for det videre arbejde?

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Det er jo utrolig uhyggeligt at leve i en tid, hvor slaveri er stigende, hvor menneskehandel er et stigende problem, og hvor vi hører de her forskellige forfærdelige historier om mennesker, der bliver handlet. Jeg tror, det er vigtigt også at slå fast, at vi ikke får stoppet menneskehandelen, heller ikke kvindehandelen, alene ved forskellige tiltag i Danmark.

Det kræver en indsats på verdensplan at afskaffe den ulighed, der ligger til grund for, at nogle kan finde på at handle andre mennesker som slaver. Den bør vi så også deltage i, så det er en bredere indsats, der skal til, end kun det, vi snakker om her.

Det, vi til gengæld helt sikkert kan gøre en afgørende forskel med i Danmark, uanset hvad der ellers sker i verden, er, at vi kan hjælpe ofrene for den handel. Det mener jeg vi har en meget stor forpligtelse til. Vi er et af de rigeste lande i verden, og derfor har vi også råd til at give ofrene en ordentlig hjælp.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi begynder at opfatte dem som ofre, og at de myndigheder, der har med dem at gøre, de politikere, der fastsætter regler osv., i stedet for at have fokus på, at der her er nogle udlændinge, der skal sendes ud af landet hurtigst muligt, så får fokus på, at her

er nogle ofre for menneskehandel, der skal have den nødvendige hjælp.

Det er helt afgørende at få flyttet det fokus, hvis vi skal kunne give den nødvendige hjælp, og hvis vi skal kunne sikre, at kvinderne ikke bare bliver sendt tilbage til deres hjemland og så bliver handlet igen enten til Danmark eller til et andet land. Jeg synes simpelt hen ikke, vi kan tillade os, at vi bare sender folk ud af landet til den skæbne.

Derfor er det vigtigt, at man har tid til at opbygge den tillid til myndighederne, som skal til, hvis man skal hjælpe ofrene, både hvis vi skal have dem til at afgive forklaring til politiet og måske endda vidne i en retssag, og hvis vi skal opbygge den tillid, der skal til for at kunne hjælpe dem tilbage til deres hjemland.

Nogle af kvinderne har brug for at få en dækhistorie, så de ikke skal tilbage og fortælle, at de har været prostituerede, for så vil de være stemplet og aldrig kunne få et ordentligt liv. De skal have hjælp til en dækhistorie, der gør, at de kan komme til at leve et ordentligt liv og skaffes noget at leve af, i nogle tilfælde også for de børn, de har i hjemlandet. Det er vigtigt, at vi har den fornødne tid til at hjælpe dem med det, så de kommer tilbage til en ordentlig tilværelse. Det burde vi altså have ressourcerne til i Danmark, for så mange er det heldigvis heller ikke, at vi ikke har råd til det. Så det synes jeg klart, man skal sætte ind på.

KL 18.25

Det er så også derfor, at vi i forhold til Nordisk Råd tog initiativ til den vedtagelse, som altså samtlige politiske partier fra samtlige nordiske lande står bag, og som jeg derfor altså stadig er ret-rystet over at ministeren ikke kendte.

Jeg håber da, at ministeren kender den nu og derfor vil sikre, at der kommer en undersøgelse, så Ministerrådet kan melde tilbage til Nordisk Råd her til efteråret og sige, at man nu har sat den undersøgelse i gang, så vi kan få ordentlig faktuel viden om, hvad det er, der virker i de forskellige lande, hvor man har længere ophold, end vi har i Danmark, og kan få set på, hvad de bedste virkemidler er i forhold til at opsøge ofrene og hjælpe dem, og også se på, hvilke beskyttelsestilbud der er. Det gælder også beskyttelse på tværs af landegrænserne, for en del af de her kvinder er jo altså truet på livet og har derfor brug for beskyttelse. Nogle af dem ville derfor have glæde af at blive flyttet til et beskyttelsestilbud i et af de andre nordiske lande, hvilket vi

også kommer ind på under det næste beslutningsforslag.

De 30 dage, som ministeren nu har sagt, man udvider med, er et lille skridt på vejen, men vi mener faktisk, at det er nødvendigt at gå endnu længere, hvilket beslutningsforslaget også giver udtryk for.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak. Den næste er ordføreren for forslagsstillerne, fru Kirsten Brosbøl.

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg vil godt starte med at sige tak for debatten på forslagsstillernes vegne.

Jeg havde, inden jeg gik herved, tænkt: Hvad siger regeringspartierne nu i dag? Vi har jo diskuteret det her i rigtig, rigtig lang tid. Vi har drøftet beskyttelsesperioden i lang tid, og vi har sådan skridt for skridt kunnet fornemme, at der nu var ved at ske et eller andet i regeringspartierne, at nu var der ved at være en eller anden form for bevægelse. Så sent som for nogle uger siden stod vi hernede sammen med justitsministeren, som tilkendegav, at man nu var ved at se på den her konvention fra Europarådet, som man altså agter at implementere.

Jeg går ud fra, at der ikke kun ligger det her internationale pres til grund for regeringens beslutning, for jeg håber også, at det her er et udtryk for, at regeringen har erkendt, at de 15 dage ikke er tilstrækkelige.

Hidtil har man jo somme tider henvist til, og det har vi også hørt fra talerstolen i dag, at kvinderne jo alligevel rejser ud, inden de her 15 dage er overstået. Derfor har man så sluttet sig til, at der så nok ikke er behov for flere dage, fordi det nok er, fordi de ikke har lyst til at blive hjulpet, at de rejser ud.

Der må jeg så sige, at det her tager jeg som et udtryk for, at regeringspartierne også har erkendt, at det altså ikke er nok, og at der er behov for en længere periode for at sikre, at kvinderne får den nødvendige hjælp, der skal til, efter en så traumatiserende og fuldstændig forfærdelig oplevelse, som de har været igennem. Det er jo i hvert fald noget af det, vi hører fra Reden – Stop Kvindehandels arbejde, at den hjælp, som de er i stand til at yde de her kvinder på 15 dage, er så minimal, at mange af kvinderne netop afviser den, fordi de ikke føler, at de får noget ud af det. De får snarere et stempel i panden, hvor der står, at de har arbejdet med prostitution, og det vil have fatale følger for dem, når de kommer hjem.

Derfor er der behov for – det siger de, der arbejder med det, og det siger EU's ekspertgruppe også – at skabe en større grad af tryghed for de her kvinder, inden de skal beslutte sig til, om de ønsker at stå frem.

Det er jo sådan, at den udvidelse af perioden, som integrationsministeren har henvist til her i dag, jo er på betingelse af, at kvinden medvirker til efterforskningen; eller at der er sundhedsmæssige argumenter for, at hun bliver; eller at der mangler dokumenter, og det er noget af det, som Reden – Stop Kvindehandel også har henvist til som argument.

Der er faktisk, så vidt jeg ved, ikke nogen sager, hvor man har anmodet om udvidelse på baggrund af en efterforskning eller også er det ganske, ganske få. Så derfor er der ikke noget, der tyder på, at det er en mulighed, der bliver brugt. Der er ikke noget, der tyder på, at den udvidelse, med den argumentation, som ministeren henviser til, bliver anvendt.

Det, som er meget, meget vigtigt for Socialdemokraterne med det her forslag, er at sige: Vi anerkender, at der er en periode, som vi har vurderet ud fra nogle saglige argumenter, og som EU's ekspertgruppe har vurderet, hvor de her kvinder har behov for fred og ro og har behov for at få hjælp i form af psykologhjælp, i form af sundhedsmæssig hjælp og pleje, hvor de har fred for at skulle tage stilling til en hel masse ting. Det er jo netop det, der gør, at mange af dem vælger at sige, at det kan de ikke overskue, nemlig det, at de ikke har den fornødne tid til at få etableret et tillidsforhold til myndighederne i Danmark, til politiet, til dem, der skal hjælpe dem, og ikke mindst til ngo'erne i hjemlandet. Det er jo fortsat sådan, at i nogle af de afsenderlande, som vi typisk ser kvinderne komme fra her til Danmark, er der ikke et ordentligt netværk med ngo'er. Vi ser også nu nye afsenderlande, som der kommer flere og flere kvinder fra, f.eks. Nigeria, hvor der ikke er etableret et tilstrækkeligt ngo-netværk, og der er der altså et behov for noget længere tid, hvis de her kvinder skal have et ordentligt tilbud om at blive rehabiliteret, når de kommer tilbage til deres hjemland.

Kl. 18.30

Jeg vil godt sige, at jeg synes, der har været nogle rigtig gode ting fremme i den her debat, og jeg synes faktisk, det har været meget positivt at høre samtlige partiers ordførere give udtryk for, at det her er noget, som optager dem meget. Det er noget, som man vil gøre noget for – jeg tror, at hr. Tom Behnke sagde, at vi skal gøre no-

get, så det virkelig batter. Det synes jeg jo er rigtig godt: at vi alle sammen i fællesskab herfra kan sige, at det her er noget, som vi tager ganske, ganske alvorligt, noget, som vi i et velfærdssamfund som det danske i år 2006 ikke vil finde os i. Vi vil ikke finde os i, at der foregår moderne slavehandel. Det vil vi ikke acceptere, og derfor skal målsætningen også være meget ambitiøs, og jeg er fuldstændig enig med hr. Tom Behnke i, at vi derfor også skal bruge nogle midler, som batter.

Det kan godt være, man nu siger, at nu fordobler vi refleksionsperioden. Men det at fordoble noget, der har været så minimalt tidligere, betyder ikke for mig i hvert fald, at man gør noget, der rigtig batter. Jeg er selvfølgelig meget glad for, at regeringen er kommet frem til, at man nu vælger at udvide perioden til 30 dage. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi faktisk ser det som en lille sejr. Vi har nu diskuteret det her så længe, og endelig sker der noget, endelig får vi et resultat i form af en udvidelse til 30 dage.

Derfor vil vi fortsat fastholde, at vi sådan set mener, at der er sagligt belæg for allerede i dag at sige: 3 måneder er den periode, der minimalt skal til, for at vi kan yde den nødvendige hjælp til de her kvinder.

Jeg vil også godt opfordre regeringen til så hurtigt som muligt at få sat skub i den undersøgelse, som der er taget initiativ til i Nordisk Råd. På den måde kan vi jo netop få det saglige grundlag for at se på: Hvilken betydning har refleksionsperioden for retsforfølgelse af bagmændene? Kan man i de lande, hvor der har været en længere refleksionsperiode og nogle andre tiltag end de danske, se et bedre resultat på det her område? Det synes jeg ville være rigtig, rigtig nyttigt hvis vi kunne få sat skub i, og det håber jeg også regeringen vil være med til. Det ville være et instrument, og sammen med den evaluering, som nu er i gang af den danske handlingsplan, ville vi have et bedre grundlag at gå videre med det her på.

Jeg har også noteret mig, at flere ordførere har sagt, at såfremt der kommer nogle ting frem, som giver grundlag for at diskutere refleksionsperioden igen, så er man villig til det. Der kan jeg love i hvert fald fra Socialdemokraternes side, at vi vil være med til at presse på, for at vi fortsat kan få de her diskussioner, og ikke bare sige, at nå ja, nu har vi fået en fordobling af perioden, og så lægger vi låg på den diskussion. Det vil vi ikke; vi vil i hvert fald sørge for, at vi bliver

ved med at skubbe på for at få sat det her til debat, sådan at vi kan få et Danmark, som er foregangsland på det her område. Det tror jeg også vi er enige om at vi rigtig gerne vil være. Danmark skal være et af de lande, der siger: Vi har ressourcerne her i Danmark til at yde de her kvinder en ordentlig hjælp.

Kunne man forestille sig, at man sagde til en dansk kvinde, som har været udsat for noget så traumatiserende som at være låst inde i en lejlighed og tvunget til at prostituere sig, at hun kunne få hjælp i 30 dage, og så var der ikke mere hjælp at hente? Det ville vi jo aldrig acceptere. Jeg mener, at vi skal se de her kvinder, som står i den her situation, som ofre for en meget, meget grim forbrydelse. De kvinder skal have al den hjælp, vi fra dansk side kan yde for at sikre, at de også kan komme hjem og komme på fode igen.

Derfor vil vi fortsætte den her debat. Jeg vil sige tak for de tilkendegivelser, der er kommet her i dag. Vi ser frem til, at vi kan få udvidet perioden til 30 dage, men vi vil fortsætte med at presse på for en yderligere udvidelse.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren for forslagsstillerne.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 101:

Forslag til folketingsbeslutning om hjælp og frihed til ofre for menneskehandel.

Af Line Barfod (EL) m.fl.
(FremSAT 28/3 2006).

Forslaget sættes til forhandling.